Barnmörderskan

Brita Christina Wanselius'

ångerfulla tankar före sin afrättning, uttryckta i en uppbygglig och rörande

Wisa,

föruttgången af en Berättelse om hennes grufliga brotts uppdagande.

STOCKHOLM,
Wennlundska Boktryckeriet, 1827.

Lördagseftermiddagen den 2 September 1826 upptogs ett spädt goßbarn ur sjön wid Skeppsholmsbron. Söndagen den 10 i samma månad arresterades, såsom barnets mörderska, Timmermans-Enkan, Brita Christina Wanselius, 33 år gammal, på anledningar, som uppgifwas i följande berättelse, hemtad ur Stockholms Dagblad för den 13 September samma år: "Sistlidne Söndags-eftermiddag" (den 10 Sept.) "anmälde Coopvaerdi-Kapitenen Mathias Löfgren för Polis-Gewaldigern Flodberg och Upsyningsmannen Grönroth, att deß piga Lovisa Catharina Wennström, då hon läst den i Stockholms Dagblad införda Kungörelse, angående nu ifrågawarande barn, hade fästat uppmärksamhet wid den å barnets klädsel lemnade beskrifning, och genast yttrat, att hon af denna beskrifning trodde sig finna, att det i sjön wid Skeppsholmsbron upptagna barnet wore hennes, den 13 sistlidne April å Allmänna Barnbördshuset här i Staden framfödde Son, Johan August, hwilken hon, efter sitt tillfrisknande lemnat till Hustru Hedwig Elisabeth Kron, som åtagit sig hans wård mot öfwerenskommen betalning. I anledning häraf infunno sig bemälde Polisbetjente hos Pigan Wennström, för att erhålla närmare underrättelse. Wennström upprepade för dem hwad hon redan förut yttrat till sin husbonde och tillade, att barnets fader, Skomakare-Lärlingen Johan Abraham Röding, anmodat Enkan Wanselius, att emottaga barnet och söka skaffa det in på Barnhuset, hwilket Wanselius ock lofwat, och af denna orsak ta-

git barnet ifrån Kron. Då Wennström sedan frågat efter sitt barn hos Wanselius, har denna swarat, att det redan blifwit intaget på Barnhuset och derifrån utlemnadt till någon person på landet."

"Sedan Flodberg och Grönroth inhemtat deßa upplysningar, togo de pigan Wennström med sig och gingo att uppsöka Enkan Wanselius, hwilken de träffade i hennes hemwist uti Huset N:o 2 Qwarteret Sjöhästen wid Jungfrugatan å Ladugårdslandet. Hon tillfrågades hwarest det af henne emottagna barnet nu funnes, och swarade, att då hon afhemtat detsamma från Hustru Kron, hade hon på gatan träffat en okänd qwinna, som funnits willig, att det emottaga, hwarföre hon, utan widare betänkande, och utan att fråga efter den okändas namn, lemnat barnet till henne. Då denna förklaring icke ansågs nöjagtig och Wanselius i öfrigt genom sitt tal och uppförande gjorde sig mißtänkt, blef hon insatt i Kastenhoffshäktet, der hon, ytterligare tillfrågad, erkände brottet."

"Wid förhör i Kongl. Polis-Kammaren, förlidne Måndag, förklarade Wanselius, att hon, öfwertalad af barnets föräldrar, emottagit detsamma, för att, under föregifwande det föräldrarne wore döda, söka få det intagit å Barnhuset. Hon hade ock gjort ett försök i detta afseende, men utan framgång; hwarefter hon, i samråd med en okänd qwinna, gått at kasta det i sjön, från midten af Kongsholmsbron. Härwid hade den okände i så måtto warit henne behjelplig, att hon bundit stenen wid barnets hals. Orsaken, hwarföre Wanselius emottagit barnet och icke welat återlemna det, war att hon af föräldrarne fått 7 R:dr, med wilkor att skaffa barnet in på Barnhuset." — och ur samma Blad för den 21 September: "Den för mord anklagade Enkan Wanselius förhördes yt-

terligare den 12 dennes. Hon återkallade då sin förut gjorde uppgift, att en okänd Qwinnsperson warit henne behjelplig wid barnmordet, och erkände att hon ensam, så snart hon emottagit det ifrågawarande Barnet af Hustru Kron, directe begifwit sig till Skeppsholmsbron, der hon bundit stenen om Barnets hals och kastat det i sjön, hwarefter hon gått till Carl 13:des Torg och uppehållit sig der till kl. omkring 10 på aftonen, wid hwilken tid hon återgått hem och berättat, att Barnet redan wore å Barnhuset emottagit."

Från Polisen hänwistes målet till wederbörlig Kämnärs-Rätt, och sedan såwål denna Domstol som Kongl. Swea Hof-Rätt öfwer henne fällt dödsdom, hwilken Hans Maj:t Konungen under den 23 Januari 1827 bekräftade, insattes Enkan Wanselius den 19 Februari i beredelserummet å Smedjegården. Härefter sökte hon ännu nåd och förskoning från lifsstraffet; men under den 14 Juni utfärdades Kongl. Maj:ts ytterligare resolution, att mißdåderskan borde halshuggas och å bål brännas, hwilket straff å henne werkställdes den 28 Juli 1827 på afrättsplatsen utom Skanstull, sedan hon förut i häktet blifwit kristligen förberedd till döden.

O, milde Gud, det brott förlåt,
Hwartill mig Satan ledde!
Den onda fiendens försåt
Mig detta fall beredde.
Jag nu det ser, han förde mig
Med list uppå förderfwets stig,
För att min själ borrtröfwa.

Hwad gjorde mig det spåda barn,
Att jag det skulle döda?
Snärd i den swarta Andens garn
Begick jag brottet snöda.
Mig Mammon till det steget bragt,
Att jag en mordisk hand har lagt
På ett oskyldigt wäsen.

Mig också hämnden nådde snart:
Man mig i häkte förde;
Mitt brott blef genast uppenbart,
Men sådant mig ej rörde.
Jag länge, med förhärdadt mod,
I syndabojan ännu stod,
På bättring icke tänkte.

Jag hoppades att bli förskont
Från dödens straff, det hårda;
Att warda med min Gud försont,
Jag mig ej mände wårda;
Men när jag afslag sist bekom,
Och såg, att afgjord war min dom,
Då waknade min ånger.

O Gud, Du ser min ändring nu,
Hur jag min synd begråter;
Från ewigt straff mig rädde Du,
O Jesu, som ej låter

Den gröfsta brottsling från Dig gå,
Blott Du får leda honom så,
Att han sig redligt ångrar.

Mitt brott är swårt, mitt brott är stort,
Kan icke här försonas,
Och för den styggelse jag gjort
Med rätta jag ej skonas;
Dock, Herre, måtte straffet här
Mig fria ifrån domen der
På andra sidan grafwen!

O Jesu, ångerfull jag flyr
Till dig, som uppfyllt lagen.
Den synd, jag nu botfärdig skyr,
Blir i Ditt blod aftwagen.
I denna tro jag mig beger
Till dödens möte, som ej mer
Min själ med bäfwan fyller.

Jag kläder af förgänglighet,
Blir lös af syndabandet,
Ikläder mig stor salighet
Uti det goda landet,
Der lifwets krona för mig står,
Den jag af Herrans hand nu får,
Ty Jesus den förwärfwat.

Min hydda, som här fallen är,
Skall Herren der upprätta.
Ett paradis Gud mig beskär,
Ett ewigt lif för detta.
Min ögon öppnas, warda klar'?
Jag lif i döden funnit har;
Nu tar min sorg en ända.

Kom, Jesu, du min Frälserman,
Kom, för mig till det lifwet,
Som, i de ewigt sällas land,
De Dina warder gifwet.
Lär alla wandra så sin stig,
Att själen tages upp till Dig,
Till de utwaldas skara!

Säljes a 2 ß. B:co i Tryckeriboden wid Tyska Brunn.